

РЕШЕНИЕ

№ 2048

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100508488 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20028898 от 01.02.2021 г. по гр.д. № 15562/2019 г. Софийски районен съд, 46 състав отхвърлил предявения от „Х.И.Б.“ АД, ЕИК ****, срещу „К.Т.Б.“ АД - в несъстоятелност, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на решение № 282 от 18.12.2018 г. по т. д. № 2537/2017 г. на ВКС, ТК, II ТО.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца „Х.И.Б.“ АД, който го обжалва с оплаквания за неправилност. Районният съд неправилно приел, че формираната в решението на ВКС воля е ясна и категорична, а решението – абсолютно разбираемо. Районният съд не съобразил, че в решението на ВКС на първо място се посочвало, че искът, който първите две инстанции са отхвърлили, е такъв за отмяна незаконосъобразно решение на Съвета на директорите на акционерно дружество по чл. 71 ТЗ, но независимо от наведените от касационния жалбоподател въпроси съдът приел с решението с, че следва да се произнесе само по въпроса „Валидни и законосъобразни ли са решенията, взети от съвет на директорите на акционерно дружество, който е действал в намален състав, под

законоустановения минимален брой членове, но в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6, вр. т. 4 от ТЗ“. В отговор на така поставения въпрос ВКС приел, че „Решенията, взети от съвет на директорите на акционерно дружество, който е действал в намален състав под законоустановения минимален брой членове, но в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6 вр. т. 4 ТЗ, са нищожни, като взети извън пределите на определената от закона компетентност“. Така даденият отговор, вместо да спомогне за точното прилагане на закона съгласно чл. 280, т. 3 ГПК, пораждал редица въпроси и противоречия. Неразбираема оставала волята на ВКС досежно валидността на тези решения, а именно ще се считат ли решенията, приети след шестмесечния срок за валидни. Т.е. даденият от ВКС отговор на поставения правен въпрос повдигал много повече правни въпроси, защото от начина, по който му било отговорено следвало, че решенията на СД, взети в намален състав (под законоустановения минимален брой членове) са нищожни, само ако са взети в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6 вр. т. 4 ТЗ, а ако същите са взети след този срок, макар и в намален състав на СД, то същите ще са валидни. Това водело до абсолютна неразбираемост на решението и било основание за прогласяване на неговата нищожност. В допълнение на това съдът постановил, че ще се произнесе по основателността на касационната жалба, но в следващия абзац разяснил, че решението на въззивния съд е недопустимо. Неясно оставало защо, ако решението е недопустимо, съдът първо се произнесъл по същество и дал отговор на поставения въпрос, а едва след това навел аргументи за недопустимост. Така първостепенният съд не съобразил, че решението на ВКС е неясно и с оглед противоречието между мотивната част и диспозитива му. Неясно оставало недопустимо или неправилно е въззивното решение или са налице и двете обстоятелства. Ако е недопустимо, то какъв точно е порокът му и по какъв ред следва да се поправи предвид абсолютната забрана в ГПК за изменение на иска пред въззивен съд. Моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да уважи предявения иск. Претендира разноски, като за тези във въззивното производство представя списък по чл. 80 ГПК.

Въззиваемата страна „К.Т.Б.“ АД - в несъстоятелност, с писмен отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК, подаден чрез постоянните синдици К.Х.М. и А.Н.Д., оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното решение като

правилно. Не претендира разноси.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу поподлежащ на обжалване съдебен акт, поради което съдът следва да се произнесе по основателността ѝ.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване нищожността на решение № 282 от 18.12.2018 г., постановено по т. д. № 2537/2017 г. на ВКС, ТК, II ТО при твърдения, че решението е абсолютно неразбираемо.

Атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Настоящият състав намира, че при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми, същото е правилно и следва да бъде потвърдено по следните съображения:

От фактическа страна: Не се спори, и от представеното заверено копие от решение № 282 от 18.12.2018 г., постановено по т. д. № 2537/2017 г. на ВКС, ТК, II ТО се установява, че касационното обжалване на решение № 1787 от 20.07.2017 г. по т.д. № 6065/2016 г. на САС е било допуснато с определение № 225 от 13.04.2018 г. на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по въпроса: „Валидни и законосъобразни ли са решенията, взети от съвет на директорите на акционерно дружество, който е действал в намален състав, под законоустановения минимален брой членове, но в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6 вр. т. 4 ТЗ“. С решението ВКС е дал отговор на въпроса, като е приел, че решенията, взети от съвет на директорите на акционерно дружество, който е действал в намален състав, под законоустановения минимален брой членове, но в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6 вр. т. 4 ТЗ, са нищожни като взети извън пределите на определената от закона компетентност. След като е отговорил на въпроса касационният съд е счел, че атакуваното въззивно решение е постановено въз основа на нередовна искова молба, съдържаща противоречие между обстоятелствената ѝ част (в която са

наведени твърдения за липса на компетентност за СД да вземе тези решения, т.е. за тяхната нищожност) и петитума, съдържащ единствено искане за отмяна на решенията, но не и за установяване на нищожността им, което несъответствие не е констатирано от първоинстанционния съд, като впоследствие въззивният съд също е проявил процесуално бездействие и не е изпълнил задължението си по чл. 129, ал. 1 ГПК - да извърши самостоятелна проверка и преценка за редовността на исковата молба. Поради това ВКС е формирал воля да обезсили решението на основание чл. 293, ал. 4 вр. чл. 270, ал. 3 ГПК и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на САС от фазата на производството по чл. 129, ал. 2 вр. ал. 4 ГПК с цел отстраняване на констатираните нередовности на исковата молба. Същата воля е обективизирана и в диспозитива на решението.

От правна страна: Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в съдебната практика и теория се приема че е налице, когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита и по пътя на тълкуването – т.е. при липса на надлежно волеизявление на съдебния състав. Нищожност на решението се приема да е налице и когато с него се постановява изпълнението на нещо, което е неизпълняемо, или когато се постановява изпълнение на действие, което е престъпление, включително и в случаите, когато съдебното решение постановява нещо, което противоречи на добрите нрави. Нищожното решение, за разлика от недопустимото, не е годно да породи правни последици, поради което това е единственият порок, който освен по пътя на обжалването може да се релевира чрез възражение или по исков ред безсрочно - [чл. 270, ал. 2 ГПК](#).

В случая не се спори че решението, прогласяване нищожността на което се иска, е постановено в рамките на правораздавателната власт на съда, в законен състав, в писмена форма и е подписано; С него не се постановява нещо неизпълняемо, нито изпълнение на действие, което е престъпление или противоречащо на добрите нрави. Единственият твърдян от ищеца порок на решението е абсолютната му неразбираемост, като от него не можела да бъде извлечена действителната воля на съда.

Въззивният съд намира, че е налице надлежно изявление на съдебния състав на ВКС, постановил решението, като волята на съда е ясна и разбираема. Съставът на ВКС, след като е дал отговор на въпроса, по който е било допуснато касационното обжалване на въззивното решение на САС, е счел обжалваното решение за недопустимо като постановено по нередовна искова молба – тъй като е налице противоречие между твърденията в обстоятелствената част на исковата молба и петитума ѝ, поради което е обезсилил решението и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на САС от етапа на отстраняване нередовности на исковата молба по реда на чл. 129, ал. 2 вр. ал. 4 ГПК.

Поради това несъстоятелни са доводите в жалбата от решението на ВКС да не ставало ясно дали приема обжалваното решение на САС за недопустимо или неправилно, както и какъв е порокът му – в решението ясно е посочено, че въззивното решение е постановено по нередовна искова молба, която нередовност не е констатирана и от САС, като ясно е посочен и редът, по който следва да се отстрани тази нередовност. Противно на поддържаното във въззивната жалба, това е в пълно съответствие с разясненията, дадени с мотивите по т. 5 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, доколкото става въпрос за отстраняване нередовност на исковата молба (неотстранима пред касационната инстанция), а не за изменение на иска пред въззивен съд.

Дали касационният съд е следвало първо да даде отговор на въпроса, по който е допуснато обжалването или направо да констатира недопустимостта на решението е въпрос, неотносим към валидността на решението, доколкото не води до твърдяната неяснота на формираната от съда воля. Даденият от ВКС отговор на въпроса, по който е допуснато обжалването, също е ясен - решенията на СД, взети в намален състав (под законоустановения минимален брой членове), дори когато са взети в шестмесечния срок по чл. 252, ал. 1, т. 6 вр. т. 4 ТЗ, са нищожни.

По изложените съображения въззивният съд намира, че предявеният иск с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК е неоснователен. Предвид съвпадението на крайните изводи на двете инстанции, атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход, разноси на въззивника не се следват, а от въззиваемия

не се претендират, поради което разноси за настоящата инстанция не се присъждат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20028898 от 01.02.2021 г., постановено по гр.д. № 15562/2019 г. на Софийски районен съд, 46 състав.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____